

Arrest

nr. 348 953 van 23 juni 2026
in de zaak RvV X VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. ROELS
Graanmarkt 17
9300 AALST

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Tunesische nationaliteit te zijn, op 23 maart 2026 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie van 19 februari 2026 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13*sexies*).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, (oud) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 april 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 mei 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE WILDE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. ROELS welke verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS welke verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 8 oktober 2018 wordt er ten aanzien van verzoekende partij een administratief rapport wegens illegaal verblijf opgesteld. Dezelfde dag besluit verwerende partij tot een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

1.2 Op 30 mei 2019 maakt verzoekende partij opnieuw het voorwerp uit van een administratief rapport en dit opnieuw omwille van illegaal verblijf. Op 31 mei 2019 wordt verzoekende partij opnieuw bevolen om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

1.3 Op 5 juni 2019 wordt een administratief rapport opgesteld ten aanzien van verzoekende partij. Ditmaal is er onder meer sprake van inbreuken op de wetgeving inzake verdovende middelen (verkoop van cocaïne). Op 6 juni 2019 wordt zij onder aanhoudingsmandaat geplaatst en van haar vrijheid beroofd en overgebracht naar de gevangenis van Luik.

1.4 Op 2 september 2019 wordt verzoekende partij door de Correctionele Rechtbank te Luik veroordeeld tot een niet-definitieve gevangenisstraf van 4 maanden. Op deze dag wordt verzoekende partij in vrijheid gesteld

en bevolen om onmiddellijk het grondgebied te verlaten (bijlage 13) en wordt haar een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd (bijlage 13*sexies*).

1.5 Op 23 oktober 2019 wordt ten aanzien van verzoekende partij wederom een administratief rapport opgesteld waarbij onder meer feiten van poging tot diefstal aangehaald worden. Op dezelfde dag wordt het bevel om het grondgebied te verlaten en het inreisverbod voor 3 jaar van 2 september 2019 herbevestigd.

1.6 Op 28 december 2019 wordt een administratief rapport opgesteld ten aanzien van verzoekende partij wegens haar illegaal verblijf. Op dezelfde dag wordt het bevel om het grondgebied te verlaten en het inreisverbod voor 3 jaar van 2 september 2019 herbevestigd.

1.7 Op 2 februari 2020 maakt verzoekende partij opnieuw het voorwerp uit van een administratief rapport wegens illegaal verblijf. Op dezelfde dag wordt het bevel om het grondgebied te verlaten en het inreisverbod voor 3 jaar van 2 september 2019 nogmaals herbevestigd.

1.8 Enkele luttele dagen later maakt verzoekende partij op 9 februari 2020 het voorwerp uit van een administratief rapport wegens haar illegaal verblijf. Op dezelfde dag wordt het bevel om het grondgebied te verlaten en het inreisverbod voor 3 jaar van 2 september 2019 herbevestigd.

1.9 Op 6 augustus 2022 wordt ten aanzien van verzoekende partij een administratief rapport opgesteld omwille van haar intussen meer dan bekende illegaal verblijf. Op dezelfde dag wordt het bevel om het grondgebied te verlaten en het inreisverbod voor 3 jaar van 2 september 2019 herbevestigd.

1.10 Op 18 augustus 2022 wordt verzoekende partij wederom in illegaal verblijf aangetroffen en wordt een administratief verslag in deze zin opgesteld. Op dezelfde dag wordt het bevel om het grondgebied te verlaten en het inreisverbod voor 3 jaar van 2 september 2019 herbevestigd.

1.11 Op 9 september 2022 wordt het illegaal verblijf van verzoekende partij vastgesteld en wordt een administratief dossier in deze zin opgesteld. Op dezelfde dag wordt verzoekende partij bevolen om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

1.12 Verzoekende partij maakt op 23 oktober 2022 wederom het voorwerp uit van een administratief rapport omwille van haar illegaal verblijf. Op deze dag wordt ook het bevel om het grondgebied te verlaten van 9 september 2022 herbevestigd.

1.13 Op 14 januari 2023 wordt er opnieuw een administratief rapport opgesteld omwille van het illegaal verblijf en dit nadat zij op heterdaad betrapt werd bij een vechtpartij op de openbare weg. Op deze dag wordt ook het bevel om het grondgebied te verlaten van 9 september 2022 herbevestigd.

1.14 Verzoekende partij maakt op 4 april 2023 het voorwerp uit van een administratief rapport omwille van haar illegaal verblijf en dit wederom nadat zij op heterdaad betrapt werd bij een vechtpartij op de openbare weg. Op deze dag wordt ook het bevel om het grondgebied te verlaten van 9 september 2022 herbevestigd.

1.15 Op 6 juli 2023 maakt verzoekende partij het voorwerp uit van een administratief rapport omwille van haar illegaal verblijf. Op deze dag wordt ook het bevel om het grondgebied te verlaten van 9 september 2022 herbevestigd.

1.16 Verzoekende partij maakt op 20 september 2023 het voorwerp uit van een administratief rapport omwille van haar illegaal verblijf en dit omwille van moeilijkheden op een adres te Aalst. Verzoekende partij wordt op dezelfde dag bevolen om onmiddellijk het grondgebied te verlaten (bijlage 13) en er wordt haar een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd (bijlage 13*sexies*).

1.17 Op 26 februari 2025 wordt verzoekende partij onder aanhoudingsmandaat geplaatst en van haar vrijheid beroofd in de gevangenis van Dendermonde, wegens poging tot doodslag omwille van feiten gepleegd op 11 juli 2024:

1.18 Op 10 juni 2025 wordt verzoekende partij bevolen om onmiddellijk het grondgebied te verlaten (bijlage 13) en wordt haar een inreisverbod (bijlage 13*sexies*) voor 3 jaar opgelegd waarna zij op 11 juni 2025 in vrijheid wordt gesteld.

1.19 Reeds op 5 augustus 2025 maakt verzoekende partij wederom het voorwerp uit van een administratief rapport omwille van haar illegaal verblijf waarna op dezelfde dag het bevel om het grondgebied te verlaten en het inreisverbod van 10 juni 2025 worden herbevestigd.

1.20 Op 9 oktober 2025 maakt verzoekende partij alweer het voorwerp uit van een administratief rapport omwille van haar illegaal verblijf en dit na de melding van overlast waarna op dezelfde dag het bevel om het grondgebied te verlaten en het inreisverbod van 10 juni 2025 worden herbevestigd.

1.21 Op 31 oktober 2025 wordt er ten aanzien van verzoekende partij wederom een administratief rapport opgesteld omwille van haar illegaal verblijf waarna op dezelfde dag het bevel om het grondgebied te verlaten en het inreisverbod van 10 juni 2025 worden herbevestigd.

1.22 Op 21 november 2025 wordt verzoekende partij van haar vrijheid beroofd en overgebracht naar de gevangenis van Dendermonde. Daar wordt zij op 6 januari 2026 gehoord. Verzoekende partij vult in het Arabisch, een vragenlijst hoorrecht in, die zij ook ondertekent.

1.23 Op 5 februari 2026 wordt verzoekende partij bij vonnis van de Strafvtoeringsrechtbank te Gent onder voorwaarden vrijgesteld.

1.24 Op 19 februari 2026 wordt verzoekende partij bevolen het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Deze beslissing wordt bestreden in een procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Deze procedure is gekend onder rolnummer 361.994.

1.25 Op dezelfde dag wordt verzoekende partij een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd (bijlage 13sexies). Dit is de bestreden beslissing die als volgt wordt gemotiveerd:

"Aan de Heer die verklaart te heten:

Naam: [B.]

Voornaam: [M.]

Geboortedatum: [...]

Nationaliteit: Tunesië

ALIAS: [Bt., M.], geboren op [...], van onbepaalde nationaliteit; [B., A.], geboren op [...] te Elmhamdia, onderdaan van Tunesië; [B., Mk.], geboren op [...], van onbepaalde nationaliteit

wordt een inreisverbod voor 8 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied (2).

Conform artikel 74/22 en 74/23 van de wet van 15 december 1980, kan de duur van het inreisverbod via een nieuw inreisverbod aangepast worden, indien wordt vastgesteld dat u geen medewerking verleent aan de overdrachts-, terugkeer-, terugdrijvings- of verwijderingsprocedure.

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 19.02.2026 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Overeenkomstig artikel 74/11, §1, vierde lid van de Wet 15/12/1980:

☐ *Gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van acht jaar, omdat de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.*

Op 02.09.2019 heeft de betrokkene een veroordeling opgelopen van 4 maanden + 1 maand gevangenisstraf met 3 jaar uitstel door de correctionele rechtbank van Luik voor inbreuk op de wetgeving inzake drugs, onwettig binnenkomen of verblijven in het Rijk.

Op 10.06.2025 heeft de betrokkene een veroordeling opgelopen van 30 maanden gevangenisstraf waarvan 18 maanden met 5 jaar uitstel door de correctionele rechtbank van Dendermonde voor doodslag, poging tot misdaad.

Op 11.07.2024 werd er een steekpartij gemeld aan het Jaagpad te Aalst. Ter plaatse troffen de verbalisanten een groepje jongen aan waaronder het slachtoffer [F. K.] die hevig aan het bloeden was aan zijn hoofd. Er zou een steekpartij hebben plaatsgevonden tussen [F. K.] en betrokkene. [F. K.] werd overgebracht naar het OLV ziekenhuis alwaar een snijwonde aan het hoofd (+/- 10 cm) en twee snijwonden (ter hoogte van de duimbasis) aan de handen werden vastgesteld. Er werd een medisch attest gevoegd waarin het slachtoffer van 11.07.2024 tot en met 14.07.2024 arbeidsongeschikt werd verklaard. De feiten zijn bijzonder ernstig.

Betrokkene haalde – naar eigen zeggen omwille van een discussie over een cannabisdeal – een mes tevoorschijn en stak daarbij meermaals in de richting van het hoofd van het slachtoffer waarbij het slachtoffer afweerwonden opliep aan de handen en een grote snijwonde aan het hoofd. Het is zeer verontrustend om vast te stellen met welk sprekend gemak betrokkene tijdens een conflict een mes bovenhaalt om zijn opposant verwondingen toe te brengen die potentieel dodelijk waren. Dit getuigt van een gevaarlijke ingesteldheid en van een verregaand gebrek aan normbesef waartegen de maatschappij moet worden beschermd. Door met een mes op een dergelijke wijze uit te halen betoode betrokkene een manifest gebrek aan respect voor de fysieke en psychische integriteit van het slachtoffer.

Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 8 jaar proportioneel.

Artikel 74/11

Betrokkene heeft op 05.08.2025 een formulier hoorrecht ingevuld waarin hij verklaarde dat hij geen slachtoffer is van mensenhandel. Hij verblijft sinds juli 2021 in België. Hij verklaarde in België te zijn omwille van problemen met zijn familie in Tunesië omtrent geldzaken. Hij heeft geen verzoek om internationale bescherming ingediend in België of in een ander Europees land. Hij wil niet terugkeren naar zijn land van herkomst omwille van zijn zoon in België, namelijk [V. d. P. A.]. Zijn vingerafdrukken werden genomen in Italië en België. Hij heeft geen medische problemen. Hij heeft sinds 8 maanden een relatie in België met [M.]. Hij kent haar familienaam of adres niet. Hij heeft familie in België, namelijk zijn tante [V. B.], wonende te Denderleeuw. Zijn hele familie woont nog in zijn land van herkomst.

Zijn zoon, [V. d. P. A.] (° 12.08.2023), woont bij zijn moeder, [V. d. P. L.], te Aalst. Tijdens zijn laatste gesprek met een terugkeerbegeleider op 22.01.2026 verklaarde hij een kind in België te hebben, maar er niets meer wil mee te maken hebben. Hij verklaart dat hij wil terugkeren naar Tunesië. Over zijn tante zegt hij 1 jaar bij haar gewoond te hebben, maar dat hij sinds zijn relatie en zijn kind geen contact meer heeft met haar.

Zoals de betrokkene zelf verklaarde wenst hij terug te keren naar zijn land van herkomst, ondanks het feit dat hij hier een kind heeft. In ieder geval merken we op dat, om een voldoende graag van ‘gezinsleven’ vast stellen die valt onder bescherming van artikel 8 EVRM, is de samenwoning van de ouder met het minderjarig kind niet noodzakelijk vereist; wel moeten andere factoren worden voorgelegd die aantonen dat de relatie tussen betrokken ouder en het minderjarig kind een voldoende standvastigheid vertoont om de facto gezinsbanden te creëren (“Although co-habitation may be a requirement for such a relationship, however, other factors may also serve to demonstrate that a relationship has sufficient constancy to create de facto ties” EHRM 8 januari 2009, nr. 10606/07, Josph Grant v Verenigd Koninkrijk, §30).

Zulke factoren betreffen de aard en duur van de relatie tussen de ouders, of de vader van het kind heeft erkend, de bijdrage tot het zorg en opvoeding van het kind, de kwaliteit en regelmatigheid van het contact tussen ouder en kind, de interesse en het engagement, van de ouders ten aanzien van het kind voor en na de geboorte ervan.

Zowel uit zijn verklaringen als het feit dat de betrokkene nooit heeft het kind proberen te erkennen en zijn verblijf te regulariseren, kunnen we afleiden dat de betrokkene geen interesse heeft voor zijn minderjarige kind.

Bovendien benadrukt het Hof in het voornoemde arrest dat het loutere bestaan van een gezinsband tussen een minderjarige Unieburger en zijn ouder die derdelander is, niet kan volstaan als rechtvaardiging om aan die ouder een afgeleid recht van verblijf toe te kennen.

Er dient bij de beoordeling van de afhankelijkheidsverhouding, in het belang van het kind rekening gehouden te worden met “alle omstandigheden van het geval, met name de leeftijd van het kind, zijn lichamelijke en emotionele ontwikkeling, de mate waarin het een affectieve relatie met elk van zijn ouders heeft, en het risico dat voor het evenwicht van het kind zou ontstaan indien het werd gescheiden van de ouder die onderdaan van een derde land is. Voor de vaststelling dat van een dergelijke afhankelijkheidsverhouding sprake is, is het niet voldoende dat er met deze onderdaan een gezinsband bestaat, of dat nu een biologische dan wel juridische is, noch is het daarvoor noodzakelijk dat het kind samenwoont met die onderdaan.” (Arrest van Hof van Justitie, zaak C-82/16 dd. 8.05.2018, punt 76 en conclusie). Ter beoordeling van de afhankelijkheidsrelatie, dient onderzocht te worden of de aanwezigheid van betrokkene onontbeerlijk is om het welbevinden en de verdere ontwikkeling

van het kind in België te verzekeren. Gelet dient te worden op de specifieke situatie van betrokkene met het geldende inreisverbod en de inschatting van het potentieel gevaar van betrokkene voor de openbare orde.

Uit de analyse van het dossier blijkt dat de zorg over het kind – zowel wat betreft de fysieke veiligheid als de psychoaffectieve integriteit – reeds van bij de geboorte en in de daaropvolgende periode geconcentreerd is rond de moeder en haar sociale omgeving.

Het bestaan van een beschermwaardig gezinsleven met zijn partner en kind in de zin van artikel 8 EVRM wordt dan ook geenszins aannemelijk gemaakt.

Het EHRM beperkt het begrip 'gezinsleven' in beginsel tot het kerngezin en gaat na of er een voldoende 'graad' van gezinsleven kan worden vastgesteld. In de zaak Samsonnikov v. Estonia bevestigde het EHRM op algemene wijze dat het begrip "gezinsleven" geen betrekking heeft op volwassenen die niet tot het kerngezin behoren en die niet aangetoond hebben afhankelijk te zijn van hun familieleden.

In casu beperkt betrokkene zich ertoe te stellen dat zijn tante op het grondgebied verblijft. Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt echter niet dat hij in België afhankelijk zou zijn van dit familielid. Er is bijgevolg geen sprake van een familie- en gezinsleven dat moet worden beschermd. Uit de omstandigheid dat betrokkene over een (vaste feitelijke) verblijfplaats beschikt bij zijn tante kan niet ipso facto een band van afhankelijkheid tussen betrokkene en zijn tante worden afgeleid. Een schending van artikel 8 EVRM is op het eerste zicht dan ook niet aannemelijk.

Uit het administratief dossier van betrokkene en zijn verklaringen kan eveneens geen vrees in het kader van artikel 3 EVRM afgeleid worden.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister voor Asiel en Migratie rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11."

1.26 Op 23 maart 2026 legt verzoekende partij een verzoekschrift neer ter griffie houdende een vordering tot nietigverklaring.

2. Over de rechtspleging

2.1 Artikel 39/81, tweede lid van de Vreemdelingenwet schrijft voor dat verwerende partij binnen acht dagen na de kennisgeving van het beroep, het administratief dossier indient waarbij hij een nota met opmerkingen kan voegen.

De Raad stelt vast dat verwerende partij op 7 april 2026 een nota met opmerkingen heeft ingediend.

2.2 Verzoekende partij heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesesmemorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid.

De Raad doet uitspraak op basis van de middelen uiteengezet in het inleidend verzoekschrift en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 van de Vreemdelingenwet.

2.3 Partijen werden gehoord op de zitting van 22 mei 2026.

2.4 Wanneer de Raad met toepassing van artikel 39/2, § 2, van de Vreemdelingenwet uitspraak doet als annulatierechter, is zijn jurisdictionele toetsing in beginsel beperkt tot de aangevoerde middelen. De Raad vermag ambtshalve geen middelen op te werpen die niet van openbare orde zijn.

2.5 Gelet op de wet van 17 juni 2026 betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 19 juni 2026) waar in artikel 5.12, §3 bepaald wordt dat:

"§ 3. Voor alle beroepen die op het moment van de inwerkingtreding van deze wet hangende zijn voor de Raad en waarvoor met toepassing van artikel 39/74 van de wet van 15 december 1980 reeds een terechtzitting werd vastgesteld of waarop reeds een procedure in de zin van artikel 39/73, 39/73-2 of 39/73-3 van dezelfde wet wordt toegepast, verloopt de procedure overeenkomstig de bepalingen die van toepassing waren vóór de inwerkingtreding van deze wet. De beperkte onderzoeksbevoegdheid van artikel 43 van de Asiel- en migratiebeheerverordening is niet van toepassing."

3. Voor wat de vordering tot nietigverklaring betreft

3.1 In haar eerste middel voert verzoekende partij de schending aan van de motiveringsplicht en dan meer bepaald van de artikelen 2 en 3 van de uitdrukkelijke motiveringswet van 29 juli 1991 en het artikel 62 van de Vreemdelingenwet. Zij zet dit middel als volgt uitéén:

"MIDDELEN TOT NIETIGVERKLARING:

Onverminderd alle andere middelen aan te voeren na onderzoek van het administratief dossier of ambtshalve op te werpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, stelt verzoeker volgende middelen tot nietigverklaring voor:

Eerste middel:

3.1 Eerste middel: schending van de motiveringsplicht

1.

Aangezien er ten eerste schending is van de motiveringsplicht, meer bepaald van de artikelen 2 en 3 van de uitdrukkelijke motiveringswet van 29 juli 1991, alsmede het artikel 62 van de wet van 15 december 1980.

Daarnaast is er schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Dat verzoeker via huidig middel zowel de schending van de materiële als van de formele motiveringsplicht inroept.

Aangezien de eerste bestreden beslissing de artikelen 62 van de Vreemdelingenwet en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schendt ingevolge de manifest ontoereikende motivering in feite en in rechte.

Artikel 62 van de Vreemdelingenwet schrijft voor dat de administratieve beslissingen met redenen dienen omkleed te zijn.

Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten gronde liggen moet vermelden, bovendien moet de motivering afdoende zijn.

Dat gelet op de geschetste feitelijke en procedurele omstandigheden de bestreden beslissing onvoldoende wordt gemotiveerd.

Dat verzoeker integraal verwijst naar hetgeen uiteen werd gezet onder I. FEITEN EN VOORGAANDEN en de inhoud hiervan onder dit eerste middel als hernomen dient te worden beschouwd.

2.

Het inreisverbod dat afgeleverd werd aan verzoeker is niets meer of minder dan een kopie van het bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is letterlijk "copy & paste". Alleen al om die reden kunnen zich er ernstige vragen gesteld worden bij de motivering.

Gezien het toch om een andere maatregel gaat, zou men toch ook een andere motivering mogen verwachten, quod non.

Bovendien, baseert men zich in het oordeel dat verzoeker zijn gedrag geacht kan worden de openbare orde te schaden op een veroordeling van 4 maanden + 1 maand met uitstel voor inbreuken op oa. de drugwetgeving.

Er wordt niets verder verduidelijkt. Gaat het om bezit van cannabis, het roken van een joint ?

Er wordt ook verwezen naar een correctionele veroordeling tot 30 maanden gevangenisstraf waarvan 18 maanden met uitstel gedurende 5 jaar voor een poging doodslag.

Het valt op dat de rechter hier grotendeels lijkt rekening te houden met verzachtende omstandigheden, een tweede kans gevende zonder dat verzoeker hiermee de feiten wil minimaliseren.

Het is ook niet duidelijk of er probatievoorwaarden werden opgelegd en wat hier het resultaat van is.

Ook het vonnis wordt niet meegedeeld door verwerende partij.

De Belgische Staat kan zich, om te oordelen dat een inreisverbod van maar liefst 8 jaar gepast is, niet enkel en alleen baseren op de bestreden beslissing zonder de vonnissen mee te delen alsook geen rekening te houden met het uitstel dat klaarblijkelijk werd toegekend en gegronde reden voor zullen zijn doch waar verwerende partij (bewust ?) niet verder op ingaat.

Dit is problematisch en raakt aan het motiveringsbeginsel.

Dit is relevant en de overheid kan dan ook niet aantonen dat zij het gedrag van verzoeker werkelijk heeft onderzocht.

Zij kan niet aantonen dat verzoeker wel degelijk een gevaar voor de openbare orde zou vormen.

De overheid heeft niet onderzocht of er actueel een gevaar voor de openbare orde aanwezig is.

Er lijkt enkel sprake te zijn van speculatie en dat is problematisch.

Er is niet in concreto onderzocht of er thans wel degelijk een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging aanwezig is in het gedrag van verzoeker.

De Belgische Staat faalt dan ook om aan te tonen dat verzoeker een gevaar zou zijn voor de openbare orde.

In die zin kan een actueel en reëel risico op een nieuwe schending van de openbare orde dan ook niet weerhouden worden.

De bestreden beslissing is om die redenen niet afdoende gemotiveerd en dient vernietigd te worden.”

In haar tweede middel voert verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het EVRM, artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel. Dit middel wordt als volgt beargumenteerd:

“3.2. Tweede middel: schending van redelijkheidsbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel - schending artikel 8 EVRM en artikel 74/13 Verblijfswet

1.

Aangezien er ten tweede schending is van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel, in samenhang met art. 13 EVRM.

Dat verzoeker integraal verwijst naar hetgeen uiteen werd gezet onder 1. FEITEN EN VOORGAANDEN én naar hetgeen werd uiteengezet onder het eerste middel, en de inhoud hiervan onder dit middel als hernomen dient te worden beschouwd.

De bestreden beslissing is strijdig met de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Door het nemen van de bestreden beslissing maakt de Belgische staat een inbreuk op de elementaire beginselen van behoorlijk bestuur, o.m. van het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

De door verzoeker ingeroepen zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (R.v.St., nr. 107.624, 11 juni 2002; zie Arrest RVV nr. 15.753 van 10 september 2008 in de zaak RvV XII).

Aangezien het zorgvuldigheidsbeginsel aan de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; zie arrest RVV nr. 21.834 van 23 januari 2010 in de zaak RvV X / II).

Aangezien in casu op basis van de bestreden beslissing de overheid kennelijk haar discretionaire bevoegdheid heeft overschreden.

Dat de bestreden beslissing kennelijk onredelijk is en derhalve tevens het redelijkheidsbeginsel schendt.

2.

Een inreisverbod is op te leggen in het geval er sprake zou zijn van een gevaar voor de openbare orde én een afwezigheid van humanitaire redenen.

In casu wordt er een inreisverbod van 8 jaar opgelegd omdat er sprake zou zijn van een bedreiging voor de openbare orde.

Cruciaal in deze is de definiëring van het begrip openbare orde. In de terugkeerrichtlijn zelf zit echter geen definitie van het begrip. België springt hier om met een zeer brede interpretatie door hier ook veroordelingen wegens diefstal onder te laten vallen. Er zij evenwel aan herinnerd, dat de uitzondering betreffende de openbare orde, evenals alle afwijkingen van een fundamenteel beginsel van het Verdrag, beperkend moet worden uitgelegd.

Bovendien vormt het bestaan van strafrechtelijke veroordelingen op zichzelf geen motivering van deze maatregelen. Daaruit volgt, dat het bestaan van een strafrechtelijke veroordeling slechts ter zake doet, voor zover uit de omstandigheden die tot deze veroordeling hebben geleid, blijkt van het bestaan van een persoonlijk gedrag dat een actuele bedreiging van de openbare orde vormt (arrest Bouchereau, , punt 28).

Dat is in casu, geenszins het geval.

Bovendien, baseert men zich in het oordeel dat verzoeker zijn gedrag geacht kan worden de openbare orde te schaden op een veroordeling van 4 maanden + 1 maand met uitstel voor inbreuken op oa. de drugwetgeving.

Er wordt niets verder verduidelijkt. Gaat het om bezit van cannabis, het roken van een joint ?

Er wordt ook verwezen naar een correctionele veroordeling tot 30 maanden gevangenisstraf waarvan 18 maanden met uitstel gedurende 5 jaar voor een poging doodslag.

Het valt op dat de rechter hier grotendeels lijkt rekening te houden met verzachtende omstandigheden, een tweede kans gevende zonder dat verzoeker hiermee de feiten wil minimaliseren.

Het is ook niet duidelijk of er probatievoorwaarden werden opgelegd en wat hier het resultaat van is.

Ook het vonnis wordt niet meegedeeld door verwerende partij.

De overheid kan niet aantonen dat verzoeker een gevaar voor de openbare orde zou vormen.

Er is niet in concreto onderzocht of er thans een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging aanwezig is in het gedrag van verzoeker.

In die zin kan een actueel en reëel risico op een nieuwe schending van de openbare orde niet weerhouden worden.

Uit de samenlezing van hetgeen voorafgaat, dient men te concluderen dat de overheid overhaast en ondoordacht is tewerk gegaan. Zo werd er op geen enkele wijze een onderzoek gedaan naar de actuele situatie en naar het feit of er heden een actueel gevaar voor de openbare orde bestaat (zie supra eerste middel).

Zo lijkt men verzoeker zelfs niet ondervraagd te hebben.

Nergens wordt aannemelijk gemaakt waarom een inreisverbod van 8 jaar proportioneel en redelijk zou zijn.

De gemachtigde van de minister stelt dat er in casu geen sprake zou zijn van een schending van art. 8 EVRM.

Verzoeker betwist dit.

Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven, in de zin van artikel 8 EVRM een ruime term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153).

"Verdragsluitende Staten [zijn] er wel toe gehouden om, binnen de beleids marge waarover zij beschikken, een billijke afweging (of zoals verzoeker stelt: een proportionaliteitstoets) te maken tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang (zie EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nunez v. Noorwegen, par. 68-69). In zaken die zowel op een gezinsleven als op immigratie betrekking hebben, zal de omvang van de negatieve dan wel positieve verplichtingen van een Verdragsluitende Staat in het kader van artikel 8 van het EVRM afhankelijk zijn van de individuele omstandigheden van de betrokken persoon en het algemeen belang" (EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, Paposhvili v. België, par. 140).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

In casu dient onderzocht te worden of de inmenging noodzakelijk is, met name of de inmenging gerechtvaardigd wordt door een dwingende maatschappelijke behoefte en proportioneel is met het nagestreefde doel (EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 54; EHRM 2 juni 2015, nr. 6009/10, K.M./Zwitserland, § 51 en 53).

Dit vereist dat de verwerende partij een zorgvuldige en redelijke afweging moet maken tussen het belang van de verzoekende partij en diens gezin en familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij immigratiecontrole anderzijds.

In haar beslissing houdt de verwerende partij voor dat “een schending van artikel 8 EVRM niet aannemelijk wordt gemaakt”.

De vraag stelt zich in hoeverre verwerende partij het gezins- en familieleven van verzoeker daadwerkelijk heeft onderzocht.

Hij leerde hier mevrouw [l. K.] kennen met wie hij reeds enige tijd een liefdesrelatie heeft.

De relatiebewijzen liggen voor.

Zij wonen samen aan de [].

[rzoeker had voorheen een liefdesrelatie met mevrouw . [L. V.D. P.].

Uit deze relatie werd een zoon geboren:

- [A. V. d. P], geboren op [...] in het ASZ te Aalst

[A.] bezit de Belgische nationaliteit woont actueel bij zijn moeder te Aalst.

Verzoeker heeft zijn zoon – door detentie en administratieve moeilijkheden – op vandaag nog niet erkend.

Hij heeft echter de intentie om zijn zoon te erkennen en hiertoe de nodige stappen te zetten.

Verzoeker verwacht ook dat moeder [L. V. D. P.] zal instemmen met de erkenning.

Er bestaan foto's van verzoeker en [A.].

Hij was ook aanwezig bij diens geboorte.

Verzoek heeft tot +/- 7 maanden na de geboorte van zijn [A.] samengewoond met diens moeder.

Beschermenswaardige relaties en gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM wordt wel degelijk aangetoond.

Het is kennelijk onredelijk dat de verwerende partij dit zomaar negeert en deze niet heeft beschouwd als een indicatie van een gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM.

Indien verwerende partij een grondig individueel onderzoek had gevoerd was zij op de hoogte van het bestaande gezin- en familieleven van verzoeker, waardoor zij dit bij het nemen van de bestreden beslissing verder in concreto diende te beoordelen op basis van een individueel onderzoek.

Dit individueel onderzoek werd hoegenaamd niet gevoerd.

DVZ heeft in de bestreden beslissing geen minstens onvoldoende rekening gehouden met voornoemde elementen.

Zij heeft geen ernstig onderzoek gevoerd naar de mogelijke impact dat het opleggen van een inreisverbod van 8 jaar heeft op het gezins- en familieleven van verzoeker.

Verwerende partij heeft in haar beslissing een onvoldoende afweging gemaakt heeft van de belangen van de staat aan de ene kant en de familiale- en gezinsbelangen van verzoeker anderzijds.

Het middel is gegrond.”

3.2 Verzoekende partij voert de schending aan van de uitdrukkelijke motiveringsplicht en voert in dat kader meer specifiek de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing *in casu* zowel in feite als in rechte is gemotiveerd.

3.3 Vermits verzoekende partij de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert en verder ook de motivering ten gronde van deze beslissing op de korrel neemt, voert in realiteit veeleer de materiële motiveringsplicht aan de uitdrukkelijke motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen (RvS 13 augustus 2013, nr. 224.475).

3.4 Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475). Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

3.5 Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Het wettigheidstoezicht van de Raad is beperkt tot het onderzoek of de door de verweerder in aanmerking genomen samenhangende feitelijke omstandigheden correct zijn, deze omstandigheden correct werden beoordeeld en ze de genomen beslissing in redelijkheid kunnen verantwoorden (cf. RvS 18 februari 2021, nr. 249.747).

3.6 Een schending van het redelijkheidsbeginsel als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, veronderstelt dat de overheid bij het nemen van de beslissing onredelijk heeft gehandeld, met andere woorden dat zij de haar toegekende discretionaire beoordelings- of beleidsvrijheid onjuist heeft gebruikt. Van een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts sprake zijn wanneer een beslissing, waarvan is vastgesteld dat ze berust op deugdelijke grondslagen, inhoudelijk dermate afwijkt van het normale beslissingspatroon of, nog, er een zodanige wanverhouding bestaat tussen die motieven en de inhoud van de beslissing, dat het niet denkbaar is dat een andere zorgvuldig handelende administratieve overheid in dezelfde omstandigheden tot die besluitvorming zou komen of die beslissing zou nemen (RvS 29 mei 2020, nr. 247.683).

3.7 De bestreden beslissing, zijnde een inreisverbod voor een duur van acht jaar (bijlage 13*sexies*), werd genomen op grond van artikel 74/11, §1, vierde lid van de Vreemdelingenwet. Dit specifieke artikel bepaalt immers dat:

"De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval, met inbegrip van, in voorkomend geval, het gebrek aan medewerking overeenkomstig de artikelen 74/22 en 74/23.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien : 1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden;

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

§ 2. [...]

De minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen.”

De bestreden beslissing stelt dat verzoekende partij een ernstige bedreiging uitmaakt voor de openbare orde of de nationale veiligheid en dat haar bijgevolg een inreisverbod van meer dan vijf jaar, zijnde acht jaar, dient opgelegd te worden.

3.8 Verzoekende partij is van mening dat haar gedrag niet werkelijk onderzocht werd. Er zou dan ook niet aangetoond zijn dat zij een werkelijk gevaar uitmaakt voor de openbare orde, laat staan dat er sprake zou zijn van een actueel gevaar. Er zou geen rekening gehouden zijn met de inhoud van de vonnissen die in de bestreden beslissing worden aangehaald en er zou enkel verwezen worden naar deze vonnissen waardoor er enkel rekening gehouden zou zijn met speculatie.

Het gevaar voor de openbare orde zou gebaseerd zijn op een veroordeling inzake inbreuken op de wetgeving rond verdovende middelen maar zonder verdere verduidelijking. Ook de veroordeling inzake de poging tot doodslag zou nog kansen gelaten hebben aan verzoekende partij zonder dat hier rekening gehouden mee zou zijn bij het nemen van de bestreden beslissing.

3.9 Overeenkomstig artikel 74/11, § 1, vierde lid van de Vreemdelingenwet heeft verwerende partij een discretionaire bevoegdheid bij het bepalen van de duur van het inreisverbod indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid. Daarbij dient echter wel voldoende verduidelijkt te worden hoe deze appreciatiebevoegdheid aangewend wordt en daarbij dienen alle relevante feiten betrokken te worden.

3.10 In zijn arrest van 18 juli 2019 met nr. 112/2019 heeft het Grondwettelijk Hof in punt B.67.3 verduidelijkt dat *“alleen een ernstige bedreiging voor de openbare orde en de nationale veiligheid, die de minister of zijn gemachtigde specifiek moet motiveren door te steunen op een risicoanalyse van het gevaar dat de betrokkene in de toekomst zal betekenen, een inreisverbod van meer dan vijf jaar [kan] verantwoorden”*.

Vermits artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet een omzetting vormt van artikel 11 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23), past het ook te wijzen op relevante rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: HvJ).

De vaststelling van een actuele bedreiging voor de openbare orde vereist in regel dat de betrokken vreemdeling een neiging vertoont om een crimineel gedrag in de toekomst voort te zetten, vol te houden of te herhalen (HvJ 22 mei 2012, C-348/09, P.I., pt. 30; Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 24). Het is aan de nationale overheden om in elk afzonderlijk geval te beoordelen of het gedrag van de betrokken vreemdeling een gevaar voor nieuwe verstoringen van de openbare orde of nationale veiligheid oplevert, wat volgens het Grondwettelijk Hof zoals gezegd een onderzoek naar het risico van recidive omvat. Het bestuur moet derhalve zijn besluit baseren op een inschatting van het toekomstig gedrag van de betrokken vreemdeling en dit aan de hand van de objectieve en persoonlijke elementen zoals deze voorliggen op het ogenblik dat hij een beslissing neemt en die blijken uit het administratief dossier. Hierbij wordt nog opgemerkt dat het ook mogelijk is dat het enkele feit van het voorafgaand gedrag voldoet aan de voorwaarden voor een dergelijke bedreiging van de openbare orde (HvJ 27 oktober 1977, C-30/77 Bouchereau, pt. 29). In deze zin heeft ook het EHRM geoordeeld dat in sommige gevallen de ernst van een misdrijf op zichzelf genoeg kan zijn om een beperkende verblijfsmaatregel te rechtvaardigen (EHRM 20 september 2011, nr. 8000/08, A.A. v. Verenigd Koninkrijk, §63).

3.11 De bestreden beslissing gaat nader in op de redenen die verwerende partij ertoe geleid hebben om te besluiten tot een actuele bedreiging voor de openbare orde die ook nopen tot het besluit dat er in de toekomst opnieuw verstoringen met gevaar voor de openbare orde zouden voorkomen.

In deze beslissing wordt er inderdaad verwezen naar twee veroordelingen uit enerzijds 2019 en anderzijds 2025. Bovenal wordt er echter nader ingegaan op de feiten die aanleiding gaven tot de laatste veroordeling.

Voor deze laatste feiten wordt er aangegeven dat er op 11 juli 2024 een steekpartij gemeld werd aan het Jaagpad te Aalst. Wanneer de Politie ter plaatse komt, treffen deze agenten een groepje jongeren aan waaronder het slachtoffer dat met een hevig bloedend hoofd werd aangetroffen. Deze verwondingen zijn een gevolg van een steekpartij tussen het slachtoffer en verzoekende partij. Het slachtoffer werd hierop overgebracht naar het OLV ziekenhuis alwaar een snijwonde aan het hoofd (+/- 10 cm) en twee snijwonden (ter hoogte van de duimbasis) aan de handen werden vastgesteld. Uit de gegevens blijkt dat het slachtoffer van 11 juli 2024 tot en met 14 juli 2024 arbeidsongeschikt werd verklaard. Verzoekende partij verklaart dat zij omwille van een discussie over een cannabisdeal een mes tevoorschijn haalde en stak. Dit deed zij meermaals in de richting van het hoofd van het slachtoffer waarbij het slachtoffer afweerwonden opliep aan de handen en een grote snijwonde aan het hoofd. Blijkbaar kan verzoekende partij zich enkel van geweld bedienen en neemt zij met sprekend gemak tijdens een conflict een mes boven om haar tegenstander verwondingen toe te brengen die potentieel dodelijk hadden kunnen zijn. Verwerende partij besluit hieruit terecht dat er in hoofde van verzoekende partij sprake is van een gevaarlijke ingesteldheid en van een verregaand gebrek aan normbesef waartegen de maatschappij moet worden beschermd. Door met een mes op een dergelijke wijze uit te halen betoonde verzoekende partij een manifest gebrek aan respect voor de fysieke en psychische integriteit van het slachtoffer. De Raad voegt daar aan toe dat deze feiten gelinkt zijn aan handel in verdovende middelen waar verzoekende partij reeds herhaaldelijk voor geïnterpelleerd en bestraft werd. Bovendien dient er vastgesteld te worden dat er uit de historiek van verzoekende partij blijkt dat zij steeds weer in contact komt met de ordediensten en justitie en dat eender welke handeling of bijvoorbeeld ook eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten blijkbaar van geen enkele tel zijn voor verzoekende partij en zij op geen enkele wijze haar gedrag positief tracht te veranderen in de loop der tijd. Integendeel, de feiten waar verzoekende partij mee in verband wordt gebracht blijken enkel steeds erger te worden met een triest orgelpunt waarbij verzoekende partij, het weze herhaald, veroordeeld werd voor een poging tot doodslag.

Verzoekende partij werd inderdaad door de Strafvuistvoeringsrechtbank te Gent op 5 februari 2026 in vrijheid gesteld doch dit enkel met het oog op verwijdering en in dit vonnis wordt er uitdrukkelijk op gewezen dat verzoekende partij het land dient te verlaten en dat zij slechts na het verloop van de proeftermijn en na zich in regel gesteld te hebben met de bepalingen van de Vreemdelingenwet opnieuw kan verzoeken om een toegang tot het grondgebied te krijgen. Van enige verbetering van haar gedrag of invrijheidstelling zonder voorwaarden is dan ook op geen enkele wijze sprake waardoor er uit dit vonnis geen tegenindicaties kunnen afgeleid worden dat er geen sprake meer zijn van een gevaar voor de openbare orde in hoofde van verzoekende partij. Wel integendeel als de inhoud van dit vonnis tegen het licht gehouden wordt. De feiten zijn ook niet dermate oud dat er geen actueel karakter van de bedreiging meer zou kunnen worden vastgesteld.

3.12 De Raad acht het niet kennelijk onredelijk dat de verwerende partij uit de ernst van de feiten heeft afgeleid dat verzoekende partij een gevaarlijke ingesteldheid heeft. Verzoekende partij kan derhalve niet worden gevolgd waar zij stelt dat *“een actueel en reëel risico op een nieuwe schending van de openbare orde [...] niet weerhouden [kan] worden”*. Verzoekende partij brengt geen concrete argumenten bij die daar anders over zouden doen denken. Waar hij van oordeel is dat zijn actueel gedrag niet werd nagegaan en de verwerende partij had kunnen opvragen of het gebrek eraan had moeten nagaan, stelt de Raad vast dat het, gelet op hetgeen reeds werd vastgesteld, aan verzoekende partij zelf toekomt om aannemelijk te maken dat er elementen voorliggen die kunnen aantonen dat hij, ondanks hetgeen werd vastgesteld, niet langer een gevaarlijke ingesteldheid zou hebben. Zij blijft daartoe in gebreke. Een loutere verwijzing naar het tijdsverloop volstaat in ieder geval niet, temeer nu verzoeker gedetineerd was en dus geen nieuwe feiten kon plegen.

3.13 Zowel voor het in deze procedure bestreden inreisverbod als voor het in een afzonderlijk bestreden bevel om het grondgebied te verlaten is telkens een concrete en pertinente motivering voorzien. Het loutere gegeven dat overwegingen die in het bestreden inreisverbod zijn opgenomen ook kunnen worden teruggevonden in het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, of nog dat zoals verzoekende partij betoogt de motivering van het inreisverbod grotendeels is overgenomen uit dit bevel om het grondgebied te verlaten, doet hier ook niet anders over denken. Dit maakt niet per definitie dat het inreisverbod, of de duur hiervan, niet afdoende is gemotiveerd. In voorliggend geval moet worden vastgesteld dat in de motivering van (de duur van) het inreisverbod concreet wordt ingegaan op de specifieke omstandigheden die de situatie van verzoekende partij kenmerken en dat de motieven haar toelaten om de voor haar ter beschikking staande rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

3.14 Verzoekende partij merkt in haar verzoekschrift op dat het lijkt dat zij niet eens ondervraagd zou zijn om haar persoonlijke situatie te schetsen. Dit argument faalt echter volledig in feite vermits uitdrukkelijk uit het administratief dossier blijkt dat zij op 18 januari 2026 bij haar betrapping op heterdaad gehoord werd door de optredende politiediensten en dat er met deze verklaringen ook rekening gehouden werd bij het nemen van de bestreden beslissing. Het volstaat om deze beslissing te lezen om te kunnen vaststellen dat dit duidelijk het geval is.

3.15 Waar verzoekende partij betoogt dat de verwerende partij geen rekening houdt met haar gezinsleven zijnde haar relatie in België en de band met haar minderjarig kind, leert een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing dat deze elementen wel degelijk in rekening werden gebracht. Het is voor beide elementen merkwaardig dat verzoekende partij deze opwerpt. Immers wanneer zij in januari 2026 gehoord wordt door een terugkeerbegeleider geeft zij aan geen contact te hebben met haar kind en dit ook absoluut niet te wensen. Met name werd er ten aanzien van dit kind ook op geen enkele wijze enige (juridische) verwantschapsband aangetoond met het kind en het voornemen van verzoekende partij om dit te doen waarbij zij, *dixit* haarzelf, geen bezwaar verwacht van de moeder van haar kind is al evenmin voldoende om vast te stellen dat er sprake zou zijn van een aangetoonde band met het kind. Daarnaast zou zij ongeveer een achttal maanden een relatie hebben met een zekere M. waarvan zij de naam of het adres niet kent. Vreemd genoeg wordt er in het verzoekschrift gesproken over een partner die I. K. zou heten en dus absoluut niet de persoon betreft, zo die er al zou zijn, die zij voorheen ter sprake bracht. Blijkbaar is verzoekende partij zelf ook niet bijster op de hoogte van welke relatie(s) zij nu precies onderhoudt of zou onderhouden. Deze beide elementen hebben verzoekende partij ook niet tegengehouden om op 16 januari 2026 uitdrukkelijk te vragen om vrijwillig te willen terugkeren naar haar land van herkomst.

Het komt dan ook aan verzoekende partij toe om met concrete argumenten aan te tonen dat en om welke redenen de verwerende partij op dit vlak onzorgvuldig of kennelijk onredelijk zou hebben gehandeld in het licht van het opgelegde inreisverbod wat zij gelet op het voorgaande niet doet.

Ten overvloede merkt de Raad op dat artikel 8 van het EVRM het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven omvat en luidt:

*“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”*

In casu beschikte verzoekende partij nooit over enig verblijfsrecht en werd zij zelfs herhaaldelijk geïnterpelleerd omwille van haar illegaal verblijf. Hierbij oordeelt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM maar eerder moet worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de Staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (cf. EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de ‘*fair balance*’-toets waarbij wordt nagegaan of de Staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge.

De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (cf. EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, RvV 325 505 - Pagina 8 het algemeen belang (cf. EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), §§ 106-107). In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde.

Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de Staat voor gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43), noch om het recht op een bepaalde verblijfstitel te garanderen (EHRM 16 december 2014, Chbihi Loudoudi en a./België, § 135). De Verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht en ongeacht de verplichtingen die voor hen van verdragen voortvloeien, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te

controleren (EHRM 26 juni 2012, Kuric en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100).

Verder herhaalt de Raad op dat verzoekende partij niet eerder tot een recht op verblijf werd toegelaten of gemachtigd tot een dergelijk verblijf en dat zij diende te weten dat in geval van het niet voldoen aan de wettelijke voorwaarden voor de toekenning van het gevraagde verblijfsrecht, het voortbestaan van het gezins- en privéleven in het gastland, zo hier sprake van zou zijn, vanaf het begin precair was. Waar dit het geval is, oordeelt het EHRM dat er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake kan zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 142). Uit het betoog van verzoekende partij blijkt niet dat de bestreden beslissing haar verhindert om het gezinsleven dat zij beweert te hebben maar op geen enkele wijze ook maar enigszins aangetoond wordt op een andere wijze uit te oefenen, zodat dit zou leiden tot een positieve verplichting. . Voor wat haar zoon in België betreft, kan de Raad enkel maar vaststellen dat er hoogstens sprake zou zijn van een wil tot erkenning van dit kind. Hiertoe zijn echter nog geen stappen gezet en de juridische verwantschap tussen haarzelf en het beweerde kind is dan ook op geen enkele manier op heden aangetoond. In tegenstelling tot wat verzoekende partij eerder aanhaalde, zou de moeder van het bewuste kind zich intussen verzetten tegen deze erkenning en is er, zoals reeds aangehaald, ook geen enkel spoor van een procedure die in deze zin zou zijn aangevat. Dit element kan dan ook op geen enkele manier het afleveren van een beslissing, zoals deze welke op heden bestreden wordt, tegenhouden.

3.17 Verzoekende partij maakt aldus niet concreet aannemelijk dat – bij het opleggen van het inreisverbod en het bepalen van de duur ervan – geen voldoende onderzoek heeft plaatsgevonden omtrent de specifieke omstandigheden van zijn geval of enige specifieke omstandigheid die het bestuur gekend diende te zijn ten onrechte niet in rekening werd gebracht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij met haar uiteenzetting niet aantoonde dat verwerende partij, wat de gegeven motivering van (de duur van) het inreisverbod betreft, is uitgegaan van een incorrecte of onzorgvuldige feitenvinding of kennelijk onredelijk heeft gehandeld. Zij toont evenmin met concrete argumenten aan dat verwerende partij, op basis van de haar gekend zijnde gegevens, bij het bepalen van de duur van het inreisverbod het evenredigheidsbeginsel of het proportionaliteitsbeginsel niet in acht heeft genomen zoals dit is vervat in artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet.

3.18 Verzoekende partij brengt geen elementen bij die ertoe zouden kunnen brengen vast te stellen dat de duur van het inreisverbod en de gevolgen daarvan buiten alle proportie zijn, waardoor het ondenkbaar is dat een redelijk en zorgvuldig handelende overheid tot eenzelfde beslissing zou kunnen komen in het licht van de in de beslissing vermelde omstandigheden. Het is nu eenmaal eigen aan de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid zoals deze tot het bepalen van de duur van een inreisverbod, dat uiteenlopende beslissingen denkbaar zijn, die nochtans alle de toets aan het redelijkheidsbeginsel doorstaan.

Een schending van dit wetsartikel of van de aangehaalde beginselen van behoorlijk bestuur wordt niet aangetoond.

3.19 Voor wat het aangehaalde artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet betreft, blijft verzoekende partij in gebreke om ook maar enigszins aan te geven op welke basis er sprake zou zijn van enige schending van dit artikel.

Op basis van artikel 39/78 *iuncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, (oud) van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “*een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen*”. Onder “*middel*” wordt begrepen: “*een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden*” (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798).

Het middel is op dit vlak dan ook in ieder geval niet-ontvankelijk.

3.20 Een schending van de door verzoekende partij opgeworpen bepalingen en beginselen blijkt niet.

De beide middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig juni tweeduizend zesentwintig door:

A. DE WILDE,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
C. VAN DEN WYNGAERT,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

C. VAN DEN WYNGAERT	A. DE WILDE
---------------------	-------------